

РЕШЕНИЕ

№ 291

гр. Благоевград, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, VI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кристина Евг. Панкова

при участието на секретаря Латинка Г. Насина
като разгледа докладваното от Кристина Евг. Панкова Административно наказателно дело № 20231210200142 по описа за 2023 година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на П. П. Г., с ЕГН *****, с адрес с.З., общ. Б., ул. ., подадена чрез адвокат К. А., със съдебен адрес с.К., ул."Ц. против Наказателно постановление № BG 23052022/5800/P8-986/17.11.2022 година на Директора на Национално тол управление (НТУ) към Агенция "Пътна инфраструктура" (АПИ) гр. София, с което на жалбоподателя за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП и на основание същия законов текст е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 1800 лева.

С жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на издаденото НП и се иска неговата отмяна, сочат се допуснати процесуални нарушения при ангажиране отговорността на жалбоподателя, както и недоказаност на вмененото нарушение и неговото авторство.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява, в постъпило по делото писмено становище от редовно упълномощен адвокат се излагат доводи за отмяна на НП, като незаконосъобразно. Претендира разноси.

Административнонаказващият орган чрез процесуалния си представител оспорва депозираната жалба и моли НП да бъде потвърдено. По същество излага доводи за законосъобразност на процесното НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Районна прокуратура - Благоевград, редовно и своевременно призовани, не ангажират свой представител по делото и становище по жалбата.

Съдът, след като съобрази доводите на страните, събрания по делото доказателствен материал и закона, установи от фактическа страна следното:

На 23.05.2022 г., в 21:48 ч., в направление изилизание от Р.България на ГКПП Кулата е пристигнало пътно превозно средство, с рег № *****, вид В*****, марка и модел „** ** ***”, с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, управлявано от жалбоподателя .

След извършена проверка от страна контролните органи е установено, че на 17.05.2022 г., в 16:09 часа, горепосоченото пътно превозно средство е засечено по път А-3,

км 92 + 548, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото МПС не е заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП).

Като място на нарушението е посочен път А-3, км 92 + 548, за който се събира такса за изминато разстояние - тол такса, съгласно Приложение към т. 1 на Решение № 101 на Министерски съвет от 20.02.2020 г. за приемане на Списъка на републиканските пътища, за които се събира такса за изминато разстояние - тол такса.

За извършеното административно нарушение е генериран доказателствен запис (доклад) от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, който заедно с приложените към него статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения видеозаписи, представлява доказателство за отразените в него обстоятелства относно пътното превозно средство, неговата табела с регистрационен номер, датата, часа и мястото на движение по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа и местонахождението на техническото средство (контролно устройство с идентификатор № 10122) - част от системата.

Изготвено е и Становище от отдел "Управление на информационната система и инфраструктура", Национално тол управление, от което е видно, че е получена тол декларация за сегмента на рамката, от която е отчетено нарушението, но декларираната категория е по-малка от установената.

При така направените в хода на извършената проверка констатации, св. Х. е приел, че на 17.05.2022 г. жалбоподателят е извършил нарушение на чл. 179, ал.3а от ЗДвП, поради което на 23.05.2022 г., в присъствието на свидетеля по установяване на нарушението-Я. и жалбоподателя, съставил срещу последния АУАН № BG23052022/5800/P8-986. Актът бил предявен на нарушителя, който го подписал без възражения. Такива не са постъпили и в предвидения с чл. 44, ал. 1 ЗАНН срок.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното Наказателно постановление, с което на Г. за нарушение на чл.179, ал.3а от ЗДвП на основание същия законов текст е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1800 лв.

В хода на съдебното производство са разпитани свидетеля Х. и Я., които чрез показанията си възпроизвеждат възприетата в наказателното постановление фактическа обстановка, чрез показанията си установяват извършената проверка, установеното в хода на същата и процедурата по съставяне на АУАН, като сочат че са установили нарушение чрез проверка в електронната система.

Представено е свидетелство за регистрация на МПС, от което се установява, че процесното МПС е собственост на „В*****”, както трудов договор, относно трудовото правоотношение на жалбоподателя с посоченото дружество.

Изискана и представена и информация от „Интелигентни трафик системи”, установяваща подаването на тол декларация за МПС с по-малко брой оси от установените.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на разпитаните от съда свидетели Х. и Я. и от приобщените към доказателствения материал писмени доказателства

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице при спазване на преклузивния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, насочена е срещу подлежащ на съдебен контрол административнонаказателен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображенията:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е

инстанция по същество, с оглед на което дължи извършването на цялостна проверка, относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от посочените от жалбоподателя основания.

В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че Наказателното постановление е издадено от оправомощено на основание чл. 189е, ал. 12 ЗДвП лице със Заповед № РД-11-167/08.02.2021 година, на председателя на управителния съвет на АПИ, а АУАН съставен от компетентен орган съгласно Заповед №ЗАМ-332/32-66544/28.02.2020г. на Директора на Агенция Митници, поради което неоснователни се явяват възраженията в обратна насока..

Не е налице и неяснота, касаеща датата и мястото на санкционираното нарушение, предвид това че в съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП изрично е посочено, че нарушението е извършено на 17.05.2022 г. в 16. 09ч. на път А-3, км 92+548, включен в обхвата на платената пътна мрежа.

Неоснователно е и възражението за допуснато нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗАНН, доколкото актът е съставен в присъствието на свидетел при констатиране на нарушението. Систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН и чл. 43, ал. 1 ЗАНН налага извода за спазване на процесуалните правила в случаите, когато АУАН е съставен в присъствието дори и на един свидетел, стига той да е присъствал при извършване или установяване на нарушението. Императивното изискване за двама свидетели е предвидено единствено в случаите, когато липсват свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие. Тогава АУАН се съставя в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него. Единствено при липса на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, съставянето на акта в присъствието само на един свидетел представлява нарушение на процесуалните правила. В подкрепа на изложеното е и разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН, която изисква АУАН да е подписан от поне един свидетел, т. е. подписът на един свидетел е достатъчен, за съответствието на съставения АУАН на изискванията на ЗАНН. Ето защо доколкото св.Янчоовичина е присъствала при установяване на описаното в акта нарушение, АУАН е съставен в съответствие с изисквания на чл. 41 и чл. 43 ЗАНН.

В случая обаче в атакуваното НП не са изложени твърдения, че на датата на извършване на санкционираното нарушение – 17.05.2022 г. за когато е установено, че пътно превозно средство, с с рег № *****, вид В*****, марка и модел „*****” е засечен по път А-3, км.92+548, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като не е била заплатена дължимата се тол такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП е управляван от жалбоподателя Г., обуславящо качеството му на водач на товарния автомобил и което би обусловило, че същият е адресат на въведеното с чл. 139, ал. 7 ЗДвП задължение.

Липсват фактически твърдения и Г. да не е изпълнил задължението си за установяване на изминатото разстояние съгласно изискванията на ЗП в случай когато това разстояние се установява чрез асоциирано в МПС бордово устройство или че не е закупил маршрутна карта.

Не са изложени и твърдения, че нарушението, санкционирано на основание чл. 179, ал. 3а ЗДвП е извършено от Г..

Посочените обстоятелства са част от фактическия състав на нарушението по чл. 139, ал. 7 ЗДвП, за чието извършване на основание чл. 179, ал. 3а ЗДвП се налага административно наказание. Констатираната липса на релевантни за обективната съставомерност елементи на инкриминираното нарушение и на съответните фактическите обстоятелства представлява нарушаване на императивните изисквания на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН и предполага отмяна на санкционния акт. /В този смисъл Решение на АдМС Благоевград 1381/29.07.2022 г. по к. н. а. х. д. 252/2022 г. /

Отразеното в НП че ППС е засечено в обхвата на платената пътна мрежа, като за него не е заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП, доколкото не е посочено, на кого са вменени тези задължения, а оттам и субектът, който не ги е изпълнил виновно, не удовлетворяват изискванията за пълнота на административното обвинение, гарантиращо правото на защита на санкционираното лице.

Наред с горното, съдът констатира, че в казуса не се доказва и , че жалбоподателят е извършил от обективна страна вмененото му нарушение. Съгласно нормата на чл. 10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата, за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминатото разстояние, в това число и такса за изминатото разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3, като заплащането на ТОЛ таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък и изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси. Таксата за изминатото разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък. Съгласно нормата на чл. 139, ал.7 от ЗДвП, водачът на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. От своя страна, нормата на чл.10б, ал.3 от Закона за пътищата сочи, че тол таксата се заплаща от собственика или ползвателя на пътното превозно средство за всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3,5 тона, извън тези по чл. 10а, ал. 9, като заплащането ѝ дава право на пътното превозно средство, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки. Следователно , ако и доколкото изпълнителното деяние на вмененото административно нарушение на жалбоподателя е това посочено в АУАН и респ. е едно от тези по НП, а именно незаплатена и дължима се пътна тол такса при управление на процесното ППС на процесната дата и място, то адресат на такова задължение за плащане на тол такса, не е водача , нает от превозвача да извършва превоз на товари, а на собственика на управляваното МПС или съответното ползвател /наемател/ на същото. В казуса не се представиха никакви доказателства, че жалбоподателят е собственик на описаното в НП превозно средство, с което се твърди, че той е извършил процесното нарушение , нито пък се представиха доказателства, че е ползвател на това ППС на самостоятелно основание и

извън трудовата си дейност по нарочен трудов договор, сключен с него и собственика на ППС. Ето защо, съдът приема за недоказано и обстоятелството, че жалбоподателят е адресат на задължението за заплащане на пътна тол такса в този казус и поради тази причина, не може да бъде административно-наказателно отговорно лице за неизпълнение на такова задължение към дата 17.05.2022г. за посоченото ППС.

В тази насока следва да бъде посочено, че съгласно приложената от наказващия орган норма чл.179, ал.3а от ЗДвП Водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800 лв. Следователно последната адм. санкционна разпоредба не се отнася до посочената и установена в АУАН фактическа обстановка по делото свързана с неплащане на дължимата се тол такса, а се отнася до друго това, че водача управлява ППС, като не изпълни задълженията си за установяване на изминатото разстояние или да няма закупена маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, която ще ползва, което сочи на друга, напълно различна фактическа обстановка. Следователно както се посочи, неправилно е определен и субекта на отговорност, тъй като при такова нарушение адресат на задължението е собственика на ППС по смисъла на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, на основание чл. 179, ал. 3б от ЗДвП.

От своя страна нормата на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП постановява, че собственикът е длъжен да не допуска движението на пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата според категорията на пътното превозно средство. Ако в свидетелството за регистрация е вписан ползвател, задължението се изпълнява от него.

Цитираните разпоредби безспорно задължават собствениците, респективно ползвателите на ППС да осигурят заплащането на дължимите пътни такси при движение на превозните им средства по път, включен в платената пътна мрежа, като това движение може да се осъществи след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване на размера и заплащане на пътните такси. Тези "съответни задължения" са регламентирани в Закона за пътищата и в Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминатото разстояние (Наредбата), приета на основание чл. 10, ал. 7 от ЗП.

Неизпълнението на горните задължения е скрепено със санкцията, предвидена в разпоредбата на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, а не приложената от наказващия орган.

Отделно от горното според съда в настоящия случай е приложима разпоредбата на чл. 187а, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б в отсъствие на нарушителя се счита, че пътното превозно средство е управлявано от собственика му, а в случаите, в които в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател - от ползвателя, освен ако бъде установено, че пътното превозно средство е управлявано от трето лице.

(2) Ако собственикът на пътното превозно средство е юридическо лице или едноличен търговец, за допускане движението на пътното превозно средство, без да са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, на собственика се налага имуществена санкция, както следва:

1. по чл. 179, ал. 3 - в размер 300 лв.;
2. по чл. 179, ал. 3а - в размер 1800 лв.;

3. по чл. 179, ал. 3б - в размер 2500 лв.

Доколкото нарушенията по чл. 179, ал. 3-3б от ЗДвП се установяват чрез електронна система за събиране на пътни такси по чл. 167а, а 1 от ЗДвП, чрез която АПИ осъществява контрол върху заплащането на такса по чл. 10 от ЗП, и доколкото съгласно чл. 167а, ал. 3 изр. първо от ЗДвП електронната система създава доклади от всяко установено нарушение по чл. 179, ал. 3-3в, към които автоматично се прилагат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения - видеозаписи, както и като се отчете, че съгласно чл. 179, ал. 2, т. 7 от ЗДП длъжностните лица проверяват създадените записи по ал. 3 и на тяхна основа съставят АУАН при спазване на разпоредбите на чл. 189е и чл. 189ж, то следва да се приеме, че установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б в отсъствие на нарушителя по смисъла на чл. 187а, ал. 1 от ЗДвП е всяко установено нарушение, за което електронната система е създала доклад. Дали този доклад ще даде основание на длъжностните лица, при изпълнение на задълженията им по чл. 179, ал. 2, т. 7 от ЗДвП да пристъпят, в един винаги по-късен момент спрямо доклада на системата, към съставяне на АУАН в присъствие или в отсъствие на нарушителя, или ще бъде издаден електронен фиш, то при всяко развитие на административнонаказателното производство презумпцията, следваща се от нормата на чл. 187а, ал. 1 от ЗДвП ще бъде приложима. Оттук следва и извода, че след като нарушението е установено от електронна система за контрол по чл. 167а, ал. 1 от ЗДП, чрез годен доклад и, както е видно от издаденото НП при водене на административнонаказателното производство административнонаказващият орган не е установил водача на МПС, то в случая същият е следвало да издаде НП на собственика на МПС.. В случая по делото не е установено и подаване на декларация по реда на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП от страна на собственика, следователно същият следва да бъде приет за нарушител.

Всичко това, отнесено към конкретния случай сочи, че доколкото нарушение е установено в отсъствие на нарушителя (на базата на генериран запис от системата), то е приложима разпоредбата на чл. 187а, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП. Поради това според съда неправилно е приложен и материалния закон.

Дори и да не бъдат споделени горните съображения, в случая според съда е допуснато от страна на наказващия орган и нарушение на чл.52, ал.4 от ЗАНН, като не е извършил дължимата проверка, относно авторството на нарушението преди да издаде атакуваното НП. По делото не се установи по безспорен начин, че именно жалбоподателя е управлявал процесното ППС на сочената дата, а посоченото от свидетелите, че не е възразил не може да се приеме за доказателство в тази насока. По делото липсват каквито и да било доказателства, че именно соченото в НП и АУАН като нарушител лице, е извършител на процесното нарушение. В хода на производството не се установи по какъв начин е формиран изводът, че Г. е управлявал посоченото ППС на 17.05.2022г. и заключението, че след като той е управлявал ППС на 23.05.2022г., то той е бил водач и на 17.05.2022г. В тази връзка следва да бъде посочено, че при изпълнително деяния - управление релевантен за авторството на деянието е фактът кое е лицето, управлявало МПС, който факт, следва да бъде безспорно доказан. Ето защо в случая макар и при липса на яснота, относно конкретното деяние в НП, предвид установената фактическа обстановка съдът приема, че се касае именно за управление в нарушение на изискванията на приложената материална норма, поради което и в случая основен факт подлежащ на доказване е дали жалбоподателя е управлявал МПС на процесната дата, което в случая не се установи, поради което и авторството на вмененото нарушение не се доказва по безспорен начин. /В този смисъл Решение№1414/08.07.2022г., постановено по кнахд№239/2022г. на АС-Благоевград/

Предвид горното наказателното постановление, предмет на настоящия съдебен контрол като издадено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила следва да бъде

отменено.

Предвид приетото от съда, че с атакуваното наказателно постановление незаконосъобразно е ангажирана отговорността на жалбоподателя е безпредметно да бъде обсъждано дали случаят е маловажен, като за пълнота следва да бъде посочено, че дори и при изход различен от настоящия чл.28 от ЗАНН не е приложима, по аргумент от чл. 189з от ЗДвП.

При този изход на делото, право на разноски за производството възниква само за жалбоподателя, който прави искане за присъждане на такива в размер на 720, 00 лева, представляващо заплатено адвокатско възнаграждение.

Наказващия орган чрез процесуалния си представител релевира възражение за прекомерност на така заплатеното възнаграждение, което е основателно.

Намаляването на заплатеното адвокатско възнаграждение е допустимо до минимално определения размер, съгласно чл. 36 ЗА. От своя страна чл. 36 ЗА препраща к ъ м НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия адвокатски съвет, в действащата към сключване на договора за правна помощ редакция. Районният съд намира за необходимо да посочи, че приложима е редакцията на цитираната наредба именно към датата на сключване на договора за правна помощ, към който момент страната е договорила адвокатското възнаграждение съобразно установения в наредбата минимален размер. В случая договора е сключен на 16.01.2023г.

Съгласно 18, ал. 2, вр чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата /в приложимата редакция/ за защита по дела с определен интерес от 1000 до 10000 лв. са 400 лв. + 10 % за горницата над 1000 лева. Ето защо съотнесено към глоба в размер на 1800 лева, определеният по реда на Наредбата минимален размер на адвокатското възнаграждение възлиза на сумата 480. 00 лева.

Предвид горното и доколкото делото не се отличава с фактическа и правна сложност, като в съдебното производство са проведени две открити съдебни заседания, в полза на жалбоподателя следва да бъде присъдени разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на установения с Наредбата минимум, а именно 480 лв..

Съгласно § 1, т. 6 от ДР на АПК разноските следва да бъдат възложени в тежест на АПИ, която е юридическото лице, съгласно чл. 2, ал. 3 от ЗАвтПр, в чиято структура е включен административният орган – издател на оспореното наказателно постановление.

Предвид изхода на делото и доколкото в хода на производството са сторени разноски за свидетели, настоящия състав намира, че АПИ следва да бъде осъдена да заплати сторените по делото разноски в размер на 61.01 лв,

По отношение искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение с оглед изхода на делото, същото следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 2 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № В Г 23052022/5800/P8-986/17.11.2022

година на Директора на Национално тол управление (НТУ) към Агенция "Пътна инфраструктура" (АПИ) гр. София, с което на П. П. Г., с ЕГН *****, с адрес с.З., общ. Б., ул. . за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП и на основание същия законов текст е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 1800 лева

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура", да ЗАПЛАТИ на П. П. Г., с ЕГН *****, с адрес с.З., общ. Б., ул. ., сумата в размер 480, 00 лв. , представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение., като в останалата част отхвърля искането като неоснователно.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура", да ЗАПЛАТИ по сметка на Районен съд гр.Благоевград, сторени в хода на съдебното производство разноски в размер на 61.01 лв

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като неоснователно.

Решението може да се обжалва пред Административен съд-Благоевград в 14-дневен срок от съобщението му на страните .

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____